The background of the cover is a detailed black and white woodcut-style illustration. It depicts a town with several houses, some with gabled roofs, and a church with a tall spire. In the foreground, a large, winged figure, possibly an angel or a demon, is shown in profile, looking towards the town. The figure has long, flowing hair and large, feathered wings. The overall style is reminiscent of classic pulp magazine covers.

ALEX PHEBY

MORDIE

Přeložil Michael Talián

Planetag

MORDIE
MĚSTA Z PŘEDIVA
KNIHA 1

Pro Elliota, Alici a Polly

MORDIE

ALEX PHEBY

Praha 2023

Mordew

Copyright © Alex Pheby, 2020

First published by Galley Beggar Press

Dover Street, Norwich, NR2 3LG

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2023

Translation © Michael Talián, 2023

ISBN 978-80-88626-04-6

POKUD ZJISTÍTE, že vás při četbě *Mordie* matou nějaké neznámé záležitosti, na konci najdete slovníček.

Dávejte si pozor. Některá hesla obsahují informace, které nezná hlavní postava.

Existuje myšlenková škola, podle níž by čtenář a hrdina příběhu měli vědět o světě zhruba totéž. Podle jiných je zásadní celková transparentnost, a kniha by neměla obsahovat žádné skryté nebo nejasné poznatky, i když je protagonista nesdílí. Ideální čtenář *Mordie* chápe, že stejně jako Nathan Treeves (hlavní postava knihy) nedisponuje za všech okolností veškerými vědomostmi. V životě nehledá naprostou jistotu a ví, že jeho zvědavost nemusí být vždy okamžitě ukojena (pokud vůbec).

Tak či tak, pokud si nebudete vědět rady, slovníček je vám k dispozici.

OSOBY

ANAXIMANDER Mluvicí pes, vycvičený k násilí, ale s vytříbenou vnímavostí.

BRATŘI DAWLISHOVÉ Dvě gorily ve službách pana Kulicha.

DASHINI Dcera Paní z Malarkoi, chytrá, nezbedná a ztracená.

EBOJ A EBON Obyvatelé chudinské čtvrti donekonečna mluví o Pánovi, stále si lámou hlavu nad jeho budoucími činy a spekulují, zda jejich utrpení někdy ukončí. Jejich slova neprijdou nazmar, ač jim Pán nevěnuje žádnou pozornost, ale bezcílně proplovají, živená a posilovaná opakováním, až se usadí ve formě předmětů, nepochopitelných kusů nevytvarované hmoty. Někdy však, velice zřídka, z této hmoty vzniknou živí chlapi, čímž dotyčná slova najdou nové nositele svého významu. Takoví chlapi jsou i Eboj a Ebon, v nichž pochybnosti zakořenily natolik, že nedokážou přemýšlet, existovat ani mluvit, aniž by dávali průchod otázkám, které je zformovaly.

GAM HALLIDAY Chlapec, který stvořil sám sebe. Shromažďoval z bláta, co mu padlo pod ruku, až se objevilo dítě, připomínající ptačí hnízdo, poskládané z proutků a odpadků slepených slinami, aby ho nerozfoukal vítr. Okolní prostředí bylo natolik ubohé, že ani nenabízelo všechny nezbytnosti pro vznik plně vyvinuté osoby, takže mu něco chybí. Uprostřed těla má snůšku modrých vajíček. Otázkou zůstává, kdo je tam nakladl.

KUKAČKA Chlapec z chudinské čtvrti.

MÁMA DAWLISHOVÁ Majitelka kořalny.

MĚCHURA Pravá ruka Pána z Mordie. Hrdý, ale také smutný.

MUŽ SE SVĚTLOU PIHOU Záhadný aristokrat a „pánská návštěva“ paní Treevesové.

NATHAN TREEVES Syn pana a paní Treevesových. Tajemství života dotyčného hochy jsou motorem příběhu, a odhalit je už zde by bylo chybou. Což znamená, že Nathan je jádrem všeho, co se v Mordii odehrává, ať si to sám nebo někdo jiný připouští, či ne, a přijde doba, kdy překoná všechny své živé i mrtvé předchůdce, ale zatím se nedá říct jak.

PAN KULICH Násilnický kriminálník, do detailu seznámený s veškerými způsoby a prostředky zrady.

PAN TREEVES Zrodil se z deštěm a sněhem ošlehaného kamene, usazeného na vrcholu Mořské zdi. Kámen měl kaz, takže mrazem pukl a na jaře se z rozšířené praskliny vykroutil prosolený, prochládlý a neduživý Treeves

senior. Jen tak tak unikl smrti utopením a další síly ho stál boj s omrzlinami a útočnými rybami. Nákaza plicními červy z něj udělala chřadnoucí lidskou trosku. Je otcem Nathana Treevese.

PANÍ TREEVESOVÁ Manželka pana Treevese a matka Nathana Treevese obslouží doma v chudinské čtvrti každého příchozího. Těžko si představit něco opovrženímhodnějšího. Můžeme ji ale soudit? To ukáže až čas.

PANÍ Z MALARKOI O Paní občané Mordie nemluví, její jméno berou do úst pouze v rámci klení. Je to nepřítel.

PÁN Z MORDIE Točící se kolo přejíždí věci pod sebou: vtlačuje kameny do bláta, rozjíždí hlemýžďí ulity, drtí křehké květiny. Tento pohyb se někdy podepíše na jeho ráfku: je poškrábaný, děravý či zohýbaný. Náboji kola je tohle všechno úplně jedno. Střed kola je dokonalý a z něho vycházejí bezchybné paprsky, rovné a vycentrované, sotva pociťující nějaké otřesy. Možnost, že se kolo zastaví ve svém postupu, je vyloučená – stále dokonale funguje. Pán je středem kola i jeho pohybem, jeho cesty jsou nezměnitelné, nerozporovatelné, a osobám dlícím na ráfku rovněž neznámé – vidíme pouze následky, jež jsou strašlivé a kruté.

PEPCI KLEPCI Dvě děti v jednom, členové gangu Gama Hallidaye.

POSKOK Narodil se, když se do kovářské výhňe vyprázdnil kůň: vyvalila se pára, a když se kovář podíval dolů, spatřil nahatého a rudého Poskoka, vrásčitého jako krysí holátko. Byl hluchý a slepý, a kovář ho zahodil na smetiště, kde ho jeho sestry krysy naučily vidět a slyšet. Teď má stejný zrak a sluch jako ony – pronikavý a ostrý –, čemuž lze přičíst jeho špatnou náladu. Dopravuje chlapce k Pánovi a od něho.

PRISSY Dívka z chudinské čtvrti, členka gangu Gama Hallidaye. Píseň může být velice dojemná, ale když její tóny dolehnou do chudinské čtvrti Mordie, nevyhnutelně přijde o část své krásy. Utlumí ji mořská tříšť, zastře ji hukot vln a zpěvák musí namáhat svůj hlas za hranice snesitelnosti, aby byla vůbec slyšet. Akustika onoho místa mění zvuk – a uši, do kterých zní, a srdce, jež ji přijímají, často nemají pochopení pro její umělecké ztvárnění. Prissy, nucená zpívat písně, jež jí nejsou hodny, v důsledku toho projevuje jistou obhroublost.

REKKA Ničivý pra-démon. Nejlepší by bylo, aby zůstal tam, odkud pochází.

SIRIUS Pes se záhadnými smysly, Anaximanderův přítel.

SOLOMON PEEL Slavný chlapec, možná fiktivní, jehož příběh se používá k utišení plačících dětí.

NA STRÁNKÁCH TĚTO KNIHY dále narazíte na mnoho nezvyklých záležitostí, mezi něž patří například:

amulety s kozlí hlavou a magickými vlastnostmi

anonymní neurasteničtí aristokraté

armáda dětí stvořených z bláta

bílý jelen, který je svým způsobem bůh

Boží oko, vyjmuté z důlku

brnění v dětské velikosti

čáry

časté ničení majetku

červi žijící v plicích

červi nezvyklých rozměrů, nežijící v plicích

démon z jiného světa, odhodlaný ničit

démon zaživa pohřbený do jádra Země

děti, které mají jen páteř a hlavu

děti, které se samovolně vynořily odnikud

děti pijící výhradně víno

dítě přetvořené v ducha

dítě se psím obličejem

dítě, které tvoří pouze končetiny a nic jiného

dívka s oholenou hlavou

dívka s peřím místo vlasů

dočista černá loď

donekonečna výsuvný žebřík

druh hmyzu sídlícího ve slunci

dům zvaný Vížka

dvě značně důležitá dědictví

elektrina, která dokáže dělat kouzla

hadi s lidskými hlavami

hejna ohniváků vznášejících se nad mořem

hejna opeřených monster tvořených ohněm

hejno diamantových netopýrů

hejno much zrozených ze sajrajtů

hesla v latině
hliněné figurky oživené obětní krví
hmyz s opičí tváří
hořlavé peří
hromady písku proměněného ve sklo
chlapec tak rozzářený, že jej vzdálení pozorovatelé pokládají za slunce
chlapec upředený na stavu
chodba vhodná pouze pro děti
jediný obětovaný stařec
kádě, v nichž se chlapci proměňují v něco jiného
kádě vyrobené ze skla
kapesník z víci ubrusu
komín s hlavou ďábla na špičce
kouřový signál
kouzla prováděná pomocí nasbíraných slz
krabice s entomologickými exempláři
krabice, která přemístí vložený obsah někam jinam
krádež ze skladiště
král s tesáky, tvořený stíny a zlatem
krásní, leč ješitní nájemní zabijáci
kryší hnízdo v pánvi mrtvol
kuličková dráha
kvantum portrétů slavných mrtvých
lahodná lízátká, která se berou odnikud
lidé s kravskými hlavami
lidé s žábami, ale bez očí
magická korzáž do klopky v barvách francouzské vlajky
magická sekera
magické vlivy
magický luk
magický šperk, nošený v komoře chlapeckého srdce
maškarní ples
meč ukrytý v hůlce
medailon obsahující chlapce
medailon obsahující mužský prst
města s podivnými názvy

mluvící kniha, která také sama píše a kreslí
mnoho hnijících mršin poražených zvířat
mnoho obětovaných dětí
modrý záblesk, pohybující se jako bludička
moře, které se odpaří, až je vidět dno
mořská tříšť
mourovatá kočka impozantních rozměrů
mozaika, která obživne
mrtvé tělo Boha
mrtvola, z níž se stanou dvě
muž s ohromným nosem
muž, který se pohybuje tak rychle, že přitom není vidět
muž milující koně, nikoli však děti
muž pokládáný za „úchyla“
muž zapáchající žluklým máslem
muži, kteří na dálku vycítí rozdíl mezi mužem a ženou
muži, kteří se jmenují podle své práce
na jedno oko slepé dítě, jemuž se částečně vrátil zrak
násilí vůči galanteristovi
násilí vůči klientele nevěstince
násilí vůči lékárníkovi
nástroj, který člověka rozmluví, ať je k tomu svolný, či ne
několik knih kouzel
několik ohromných ještěrů
neobvyklé kostýmy a uniformy různých profesí z různých dob
nerozbitné řetězy
nesmírně sofistikované hračky
nespočet duchů
neviditelná vlákna schopná rozřezat a zabít
neživé předměty proměněné do jejich oživlých verzí
nosiči nosítek jako v Římě
nůž držený u oka
obrovská prázdná komora v srdci města
obří ryba, kolem které postavili loď
ohnivzdorná rukavice
oloupení galanteristy

otrávené střely
padlý patriarcha
pánský klub v kanalizaci
pár přátelských ryb
paže, která zprůhlední
pes, který dokáže mysticky komunikovat, ale neumí mluvit
pes, který umí mluvit, ale nedokáže mysticky komunikovat
podebraná rána
pojmenovaná kouzla
pojmenované zbraně
posádka námořníků s irskými jmény
posednutí lidského těla duchem jiné osoby (dvakrát)
postkognitivní divadélko
potenciální „honimírové“
potenciální „lízalky“
princezna v převleku
psí harém
revoluční spravedlnost
rodinka slonů označených jiným jménem
rozličné magické nože
rozzuřený páv v kleci
různí rouhačští bohové
rybenky tvořené elektřinou
sezdaný párek mechanických myší
sigily, ikony a glyfy s historickým a magickým významem
skleněná cesta
skleněná potrubí
socha boha s kozí hlavou
sochy tvořené napůl pilířem a napůl ženou s kozí hlavou
spousta zbitých dětí
stanové město
stroje na výrobu zlata
stroje se záhadným účelem
svaz pradlen
svitek, na kterém je napsaná smlouva
štosy knih používaných na otop

tajné dveře
tak velká skleněná koule, že se do ní pohodlně vejde vězeň
tanec, který má zmírňovat choroby
teleportace předmětu
teleskop
trubička vyzařující smrtící světlo
tvor, který se proměnil v krysu
tvorové, kteří se rodí přímo ze sajrajtů
tvorové, kteří žijí pouze chvíli a pak se rozpadnou
váčky narkotického tabáku
válka mezi kouzelníky
vlčí smečka, která je také svým způsobem bůh
vloupání do domu
vloupání do paláce
vražda kolegy
vražda nadmíru vzácných zvířat
vražda nepřítele
vydírání lékárníka pomocí výhrůžek
vystavená bodlinatá prasátka
zaklínačka
zaklínadla k provádění kouzel
zdobené dveře
zeď ohromujících rozměrů a pevnosti
země ohraničená na jihu bílými útesy
zlatá pyramida
zneviditelňující prášek
zoologická zahrada plná vřestících exponátů
zrcadlo odrážející kouzla
zrcadlo ukazující vzdálené přátele a společníky
žena s ostny místo vlasů

ČÁST PRVNÍ KŘEMEN

I

HUDINSKÁ ČTVRŤ na jihu města Mordie se otrásala pod údery vln a ohniváků, narážejících do Mořské zdi. Tlumené a našedlé denní světlo, propouštěné hustým příkrovem mraků, sotva osvětlovalo to, co se vydávalo za ulice, ale mihotavé výbuchy ptáků ozařovaly zespondu mraky rudými blesky. Možná právě dnes Pánova bariéra nevydrží a všichni se utopí. Možná právě dnes Paní zvítězí.

Nathan Treeves, chlapec zrozený z matčina lůna, se vynořil ze stínu a jal se prodírat hustým mrholením. Jeho boty, poděděné po otci, byly příliš velké, a tlusté vlněné podkolenky měl promočené. Boty mu při každém kroku odíraly puchýře, takže šoupal nohama těsně nad zemí a brázdil jimi živoucí bahno, jako kdyby oral.

Postupoval ulicí, kterou obyvatelé chudinské čtvrti nazývali Promenádou: byla to dírami posetá jízva, vinoucí se od Mořské zdi směrem k Břehové. Proplétala se mezi chatrčemi z prosoleného naplaveného dřeva, ozdobenými pírky ohniváků. Rodiče se všemi jejich potížemi nechal za zády. I když měl jako vždy vyřídit něco naléhavého, šel pomalu: umírající otec, nakažený plicními červy, je sice urgentní záležitost a léčba nevyjde lacino, ale Nathan byl pouhý chlapec, a žádný chlapec se dychtivě nerozběhne za něčím, z čeho má strach.

Nathan v pěsti svíral rohy povlaku na polštář; skrze špínu mu prosvítaly klouby.

Měl namířeno do Manéže, prohlubně v zemi, kde mrtvoživot bujel víc než kde jinde. S trochou štěstí se tam daly najít trefy, dusící se bahnem. Cesta zabrala minimálně hodinu a neexistovala žádná záruka úspěchu.

Suť, izolující jednotlivé domky, se chvěla a skřípala vibracemi Zdi a pohybem havěti. Ačkoli už Nathan nebyl žádné dítě, někdy podléhal představivosti, a tak se držel uprostřed Promenády. Tam byl mimo dosah sápadících se spárů a podivných, neurčitých postav, zírajících z temnoty, i když právě uprostřed ulice bylo hemžící se bláto nejhlubší. Poskvřnilo mu špičky bot, na kterých se občas uchytily kroutící se výhonky mrtvoživota. Ty odkopával, aniž by hleděl na bolestivé puchýře.

Nic mrtvoživého by v životě nesnědl, i kdyby byl sebehladovější.

Mrtvoživot byl jedovatý.

Z nedaleka se v pomalém rytmu ozývalo vyzvánění zvonku s vysokým tónem. Ohlašoval

příjezd Poskokova povozu. Z chatrčí se začali nedočkavě nořit dospělí, za otevřenými dveřmi vykukovaly jejich rodiny, namačkané uvnitř. Nathan byl jedináček, což v chudinské čtvrti představovalo raritu. Nebylo nic neobvyklého mít deset, či dokonce patnáct bratrů a sester: tradovalo se, že plodnost chudiny zvyšuje živoucí bahno. Dětem zrozeným z matčina lůna se navíc počtem vyrovnaly ty poněkud záhadnějšího původu, za úsvitu fňukající někde v koutě, nečekané a nechtěné.

Když únavou padající matky a otcové zaslechli Poskokův zvonek, vyhrnuli se ven s chlapci v náručí, aby zaplatili povozníkovi za jejich odvoz k Pánovi, u něhož mohli dostat práci. A tak se tato břemena jako kouzlem proměnila v přísun peněz, dodávaných rovněž Poskokem, který si strhával podíl.

Nathan sledoval předávání a vyplácení mincí a odebírání a navracení dětí, pak se k tomu všemu otočil zády a pokračoval dál.

Čím více se vzdaloval domovu, tím méně bití vln o Mořskou zeď trýznilo jeho uši. Nesmírný hluk měl v sobě cosi, co oslabovalo ostatní smysly a nutilo k hrbení. Když však Nathan došel na křižovatku Promenády s Břehovou, kudy se šlo k Manéži, už se trochu narovnal, jakoby povyrostl a značně zostrážitěl. Pohybovali se tam i jiní obyvatelé chudinské čtvrti, takže bylo třeba dávat pozor na víc věcí – dobrých i špatných.

Vepředu hořela třímetrová hranice. Nathan zastavil, aby se ohřál. Nějaký zjizvený a shrbený muž šplouchal do plamenů vyškvařený tuk, živil je, aby dřevo neuhasil nekonečný déšť. Na vrcholu hranice obscénně dřepěla figurína Paní, nohy jí olizovaly plameny a rukama ukazovala směr imaginárním ohnivákům. Ošklivý zamračený obličej byl namalovaný na polorozpadlém plechovém kbelíku, oči představovaly dvě prorezlé díry. Nathan sebral kámen a hodil jím. Vznosl se vysokým obloukem, zarachotil o figurínu a srazil jí hlavu.

Lidé přicházeli na Břehovou prodávat všemožnou veteš těm, kteří měli čím zaplatit. Aby se prodejci neznečistili bahnem, posedávali na starých krabicích a zboží měli úhledně vyskládané na čtvercích látky před sebou. Kdyby měl Nathan peníze, mohl si pořídit vlasec a sítě, prak, úlomky skleněné tabule a kusy masa (lepší nevědět jakého). Dnešní nabídce vévodila spousta alkoholu, stáčeného za pár šupů do dřevěných kalíšků, plněných ze sudů označených rudým erbem obchodníka. Možnost, že by k nim prodejce přišel legálně, nepřipadala v úvahu – obchodníci měli své zásoby pevně pod palcem a do chudinské čtvrti neprodávali –, takže sudy byly buď kradené, nebo nalezené. Pijáci se to stejně nedozvěděli, dokud se všechno nevypilo. Pokud byl alkohol kradený, čekal je druhý den přinejhorším bolehlav, ale ve druhém případě se jednalo nejspíš o nekvalitní várku, vyhozenou přes palubu a vyplavenou u přístavního nábřeží. Ze špatného alkoholu mohl člověk oslepnout.

Nathan by si ho stejně nekoupil, protože mu nechutnal. Neměl žádné mince, a kromě povlaku na polštář a kapesníku v kapse ani nic moc na výměnu, takže se přidal k ostatním pochoduujícím dětem a s očima upřenýma k zemi vyhlížel pohyb v živoucím bahně.

Nikoho nepoznával, ale ani se o to nesnažil – nejlepší bylo držet si odstup a starat se o svoje: co kdyby byl někdo příliš všímavý a cestou domů ho o obsah pytle okradl?

Někteří už byli na cestě zpátky se zmítajícími se pytli. Jiné pytle se nehýbaly, ale byly těžké. Pár dětí nemělo nic než slzy v očích – nejspíš byly příliš ustrašené, aby se odvážily dostatečně hluboko do bláta. Ty šťastnější mohl Nathan okrást, sebrat jím jejich nález a utéct, ale on

takový nebyl.

Neměl to zapotřebí.

Jak se blížil k Manézi, ucítil *svrbění* v konečcích prstů. *Svrbění* vědělo, kdy a kde bude nejspíš použito, a ta chvíle byla na spadnutí. „Nesmíš *jiskřit*, nikdy!“ Když byl Nathan maličký, otec nad ním stával a s vážným výrazem mu hrozil prstem, a Nathan byl hodný chlapec... Ale dokonce i hodní chlapci sem tam zazlobí, nebo ne? Rozeznat dobré od zlého, nebo spíš špatné od správného, občas není jednoduché. Otec potřeboval lék a *svrbění* se hlásilo o použití.

Na obloze se zbloudilý ohnivák, zatížený zplihle visícím lidským tělem, snažil vystoupat do mraků.

Břehová se rozšířila a pouličních prodejců ubylo. Tady stál půlkruhový hlouček nervózních, zdráhajících se dětí, které se poštuchovaly a popocházely dopředu a zpátky. Nathan si vyhlédl místo, kde jich bylo nejméně, a jal se prodírat skrz. Nebyl o nic nadšenější než ostatní, ani o nic odváznější, ale nikdo z nich *svrbění* neměl, a to se mu teď usadilo za zuby a pod jazykem, brnělo a připravovalo ho o trpělivost.

Čtyřstup se před ním rozestupoval, jako by respektoval jeho dychtivost nebo toužil zhlédnout, co by se mu mohlo stát. Dívka s tváří psa si olízla zuby. Našedlý, přitroublý chlapec s lysinou po něm sáhl, pak si to rozmyslel a vrátil ruku zpátky ke hrudi.

Když Nathan prošel skrz, zůstal bez ohledu na *svrbění* chvíli stát s ostatními na hranici Manéže.

Před ním byl kruh, vyznačený nohama dětí, které ho obklopovaly, dostatečně rozměrný, abyste nerozeznali člověka naproti vám, ale ne zas tak, abyste neviděli, že tam někdo stojí. Propadající se terén se svažoval do široké jámy plné zčeřeného bláta. Bylo v ní pár dětí, u kraje po kolena v bahně, o kus dál po pas. Těm uprostřed sahalo bláto po krk a se zavřenýma očima a odvrácenými ústy lovily v pohybuující se kaši po hmatu. Právě ty uprostřed měly největší šanci nalézt trefu – tradovalo se, že složitost organismů generovaných živoucím bahnem závisí na jeho nashromážděném množství –, zatímco ty poblíž okraje si musely vystačit s výhonky.

Nathan se nadechl a vyrazil dolů po svahu, bolest působenou puchýří otupovalo *svrbění*, takže ji téměř necítil. Když napůl sešel a napůl doklouzal do mělkého bláta, sevřel mezi zuby svůj povlak na polštář, aby ho neztratil, ale také aby mu později mrtvoživot nepronikl do úst.

Bláto bylo husté, což mu ovšem nebránilo v průniku do podkolenek a bot. Musel se pořádně soustředit, aby si nepředstavoval, jak se mu mezi prsty krouťí čerstvě zrozené výhonky mrtvoživota.

O něco hlouběji se mu o kolena začaly otírat různé věci, pohybuující se v temnotě, některé o velikosti prstu. Pak ucítil občasné doteky na stehnech – šmátrání, následované reflexivním ucuknutím. Nebylo čeho se bát – jak si namlouval –, protože ať už šlo o cokoli, nemělo to vlastní vůli, a za pár minut to zase zahyne a rozpustí se zpátky v živoucím bahně. Tyhle věci nikoho neohrožovaly, neznamenal nic.

Když mu bláto sahalo do pasu, otočil se a podíval, kudy přišel. Děti se v kruhu postrkovaly a civěly, ale nikdo mu nevěnoval nepřiměřenou pozornost, ani se nepohyboval příliš blízko.

Svrbění bylo téměř nesnesitelné.

Otec mu řekl, ať ho nikdy nepoužívá. *Nikdy*. Jasněji se vyjádřit nemohl. Nikdy, a hrozil přitom prstem. A tak Nathan sáhl do bláta, zadržel *svrbění* a jal se lovit s ostatními. Trefy se daly najít. Už je viděl, byly to soběstačné živé věci. Kdyby se mu podařilo nějakou nahmatat a chytit, nemusel by otce zrazovat. Pohyboval rukama, svíral je v blátě, výhonky mu klouzaly mezi prsty. Vždycky existovala šance.

Jak šmátral pod hladinou, zíral směrem nahoru na pozvolně se kroutící spirálu Skleněné cesty. Stáčela se nad ním jako lesknoucí se vlákno pavučiny, udržovaná ve vzduchu Pánovou magií. Když Nathan pohnul hlavu a stočil oči na stranu, viděl ji zřetelněji, jako průsvitnou čáru tužkou na obloze, vedoucí k Pánovu sídlu.

Co si asi Pán myslí o Manéži? Ví vůbec, že existuje?

Tady! Nathan sevřel něco tlustého jako ruka a vytáhl to nad hladinu. Vypadalo to jako úhoř, šedohnědá věc spojená třemi klouby. Konce to mělo roztřepené a snažilo se to osvobodit. Mělo to náznak oka, známku žaber, možná i zub, ale v Nathanově sevření to ztratilo soudržnost a oběma konci to vyteklo do bláta.

K ničemu.

Kdyby to zůstalo pohromadě, mohl si vydělat měďák či dva – z kůže se vyráběly rukavice, z kostí lepidlo, ale bylo to fuč, rozložilo se to na činitele neochotné či neschopné uchovat tvar.

Ted' došlo na *svrbění*. Vzdorovat nelze věčně, a co vlastně na tom bylo špatného? Potřebovali lék, a on si buď načerní oči, nebo vytvoří trefu. Není to takhle lepší?

Nenápadně blýskl očima na obě strany a zasunul ruce do bláta. Pokrčil kolena, a nic na tom nebylo, naprosto přirozená věc. Prostě se *poškrábal* a dal tak *svrbění* průchod. Vyslalo do živoucího bahna jiskru a, s pocitem ukojení potřeby, jistým potěšením a umdlením, i modré světlo, které vystřelilo do hlubin.

Chvíli se nic nedělo – úleva začínala být mírně nepříjemná, jako když si strhnete strup. Pak se bláto začalo čerit, z čerění se stalo bublání, z bublání tlukot, a najednou zvedal ruce, ve kterých cosi držel.

Každá trefa je jedinečná. Tohle byl svazek dětských končetin – paží, nohou, rukou, chodidel – svíjející se změř živých částí těla. Jakmile si toho děti v kruhu všimly, zalapaly po dechu. Kořist se snažila vyklouznout ze sevření, ale Nathan stále držel v zubech povlak, do kterého trefu nacpal. Pak si ho přehodil přes rameno a jal se loudat deštěm zpátky k pobřeží, přičemž ho obsah povlaku kopal, dloubal a plácal do zad.

II

KOŽELUŽNA BYLA hluboko v chudinské čtvrti, a Nathan celou tu dálku chránil svůj povlak před pohledy kolemjdoucích, ať už to byly děti, pouliční prodavači, nebo místní. Tahle trefa by se dětství nikdy nedožila – byla příliš nedokonalá a neměla ústa, takže nemohla dýchat ani jíst –, ale zjevně to tak nebrala; mrtvoživot v ní ji ponoukal k ještě silnějším úderům, až měl Nathan záda samou modřinu.

Vracel se kolem hranice. Figurína Paní byla pryč, spálená na popel. Kbelík, který měla

místo hlavy, se ještě žhavý válel v živoucím bahně a pátil výhonky mrtvoživota, které se od něj s pištěním odtahovaly. Nějaká žena a její nejspíš vnučka házely do dohořívajícího ohně zbytky jídla, nepoživatelný odpad, jako oběť Pánovi pro štěstí.

O kus dál mlátila část skupinky dětí za přihlížení ostatních do něčeho holemi. Nathan zpomalil – spravedlnost chudinské čtvrti byla krutá, brutální, ale ze všeho nejhůř nakažlivá; jestli se jednalo o lynčující dav, rozhodně se nechtěl stát jeho terčem. Uprostřed skupinky se vzpínalo a ohánělo cosi červeného. Nathan se o pár kroků přiblížil: byl to ohnivák, pomlácený tvor těsně před smrtí. Mořskou zeď dokázalo překonat jen pár ohniváků a ti, kterým se to povedlo, si to odnesli, ať už zrovna Pán použil jakoukoli obranu. Tenhle měl hlubokou ránu přes hrud', válel se po zemi a naříkal, paže mu zplihle visely a vyhazoval zdravou zadní nohou. Z křídel zbyla jen kostra s potrhanou blánou.

Jedno z dětí ho těžkým prknem přetáhlo přes hlavu, a když se tvor sesunul, nastal povyk. Diváci se na ohniváka vrhli a s veselým výskáním z něj po hrstech rvali peří, dokud ho úplně neoškubali. Nathan odvrátil oči, ale žalostný pohled na tvora s vyhaslýma očima a povislou sanicí nedokázal vyhnat z hlavy.

Zpátky se vracel jinou, delší cestou, až došel k vratům koželužny. Ze svíravých výparů z kaluží vápenného mléka Nathana pálily oči, ale s potěšením odložil na zem povlak se svíjející se a vyhazující trefou.

Zazvonil na koželuha, přičemž doufal, že jeho dcera nebude mít čas a otevře starý pán – roztoky na vydělávání kůží si na něm za ta léta vybraly svou daň, byl to měkkota a popleta.

Nathanovi přálo štěstí: stařec otevřel téměř okamžitě, jako by čekal za vraty. Byl malý, sotva vyšší než chlapec, s kůží hnědou jako vlašský ořech a lesklou jako oblýskaná kůže. Aniž by se zatěžoval dotazy, zvedl Nathanův povlak a podíval se dovnitř. Vzápětí se mu rozšířily oči, až v šeru modrobíle zasvítily šedé zákaly, a zase se rychle zúžily. „Končetiňátko,“ poznamenal sám pro sebe, načež začal pohybovat rty, jak počítal paže a nohy a věci, které se nedaly zařadit do prvních dvou kategorií. „Copak za to chceš? Dám ti dvacku.“

Nathanovi, který by se spokojil s pětkou, se podařilo neusmát. Pětka byla dřív dobrá, ale když někdo nabízí dvacet, je třeba začít smlouvat. „Padesát,“ vypravil ze sebe nezúčastněným hlasem.

Koželuh v komickém zděšení rozhodil rukama. „Máš mě snad za trefu? Nejsem včerejší.“ Podíval se za sebe do koželužny, možná aby se poradil s dcerou, možná aby se ujistil, že ho nepozoruje. „Nejsem cvok,“ zamumlal. „Pěťadvacet.“

Dvacet bylo víc, než Nathan potřeboval, ale život v chudinské čtvrti chlapce naučí vytěžit z každé příležitosti maximum. Natáhl se pro povlak. „Jestli to nechcete, zkusím to u řezníka,“ prohlásil a zatahal.

Koželuh nepustil. „Tak teda třicet, ale víc ani grešli.“ Otřel si rukávem rty a pak je zase navlhčil. „Abys rozuměl: přišla objednávka na rukavice...“ Podíval se zpátky do koželužny, přimhouřil oči a zamračil se, jako by přemýšlel.

Nathan pustil povlak a rychle nastavil dlaň, aby si to stařec nerozmyslel.

Koželuh z váčku u pasu pomalu a pečlivě vyndával mince, zkoumal je a kousal do nich, dokud si nebyl jistý, že kvůli špatnému zraku nezaměnil jeden kov za jiný. Jakmile vyplatil poslední, otočil se, prudce švihl povlakem o zabíjecí kůl a zabouchl vrata.

Nathan zaklel – včas si neuvědomil, že si koželuh odnáší i jeho povlak na polštář.

III

NATHAN SEVŘEL do každé dlaně polovinu peněz. Domů to neměl daleko, a tímhle možná celá ta mizérie skončí.

Prošel zatáčkou mezi dvěma po ramena vysokými hromadami palet a už měl domov před sebou. Vypadal stejně, jako když ho opouštěl, až na to, že nějaká žena zrovna odtahovala celtu sloužící jako dveře. Byla statná, rusovlasá a měla pěkné rysy, nepoznamenané jizvami. Nathan ji okamžitě poznal – byla to zaklínačka, která se zabývala léčitelstvím. Než stačil hádat, co dělala uvnitř, vyšla ven jeho matka. „Uděláš to!“ vykřikla.

„Neudělám.“ Zaklínačka si podkasala sukně a otočila se.

Obě spatřily Nathana. Je otázkou, jestli dětská přítomnost může na hádající se dospěle působit smířlivě, nicméně přestaly. Nathan, jako by vycítil, co bylo zdrojem jejich sváru, natáhl jednu ruku a otevřel ji. Ve dlani se zaleskla hromádka mincí.

Matka, nedočkavá téměř k nepřičetnosti, se s vyceněnými zuby a rozčuchanými vlasy rozeběhla dopředu. Přejela Nathana pohledem modře planoucích očí, obkroužených černými kruhy, a shrábla peníze. „Uděláš.“ Mrštila po zaklínačce mincemi, které spadly do živoucího bahna u jejích nohou.

Žena sevřela rty, chvíli přemýšlela, pak pomalu poklekla, posbírala je a jemně je jednotlivě otřela od nánosů živoucího bahna. „Cokoli si madam přeje.“

Zaklínačka začala se svou folklorní magií a jí vrhané stíny se setkaly uprostřed prostěradla, rozdělujícího chatrč na dvě poloviny. Oba tančící stíny splynuly, aby se vzájemně podílely na výsledném tvaru. Ta ženská dokázala poručit světlu, aby respektovalo její kulatý a široký obrys, včetně chumlu vlasů, který jí protahoval hlavu dozadu, jako by jí po narození ovinovali lebku po způsobu chudiny ze severu města.

Nathanovi, který vše pozoroval, se svíraly ruce. Proč? Že se otec možná vyléčí? Že možná vstane z mrtvých? Bývaly časy, i když tak dávno, že i sen působí skutečněji, kdy ho otec zvedal do výšky, držel a ukazoval světu. Bývaly časy, kdy se otec smál. Zažívali tehdy štěstí. Bylo to tak, že ano? Teď se ze stinných koutů rozlézaly krysy a mrtvoživot a představa štěstí se zdála být absurdní.

Zpoza závěsu vycházela lehká hudba s vysokými tóny. Neznělo to jako žádný konkrétní nástroj, ale podle všeho se nejednalo ani o zpěv. Silueta něco zpracovávala, rozměňovala to mezi dlaněmi a výslednou drť sypala do míst, kde ležel Nathanův otec. Že by prášek z usušených bylin? Pyl? Sůl?

Nathan popošel kupředu – otec se snadno rozkašlal, a nebyl problém ho probudit. Matka Nathanovi sevřela zápěstí a přitáhla ho zpátky k sobě. Nathan se k ní otočil a zjistil, že stejně jako on zírá na obrys zaklínačky. Ve výrazu matčina obličej, v beznaději, která se v něm zračila, bylo cosi zneklidňujícího. Chtěla vůbec, aby ta procedura byla úspěšná? Přála si, aby se manželovi udělalo líp? Zdálo se, že snad ano, i když...

Žena tleskla rukama, a když se Nathan otočil zpátky, kolébala se, mručela a natrásala za prostěradlem. Pak ustala, nechala siluetu nadechnout a naprosto plynule spustila znovu, proplétala paže a polohlasem opakovala slova, která, ač jasně zaznamenávaná sluchem, unikala mysli. Nathan dokázal rozlišit jen pár slabik a stejně tak nestíhal sledovat ani pohyby jejího těla, pozice jejích rukou, gesta reagující na zvuky.

Světlo svící se zamihotalo a zablikalo, načež zesílilo, stejně jako její hlas. Účinnost kouzla se zvýšila a zaklínačiny stíny se prohloubily. Zvětšil se i rozměr její siluety. Pak zavoněly okvětní lístky růže a anýz. Nathan se naklonil blíž a matčin stisk na jeho zápěstí zesílil.

Otočil se k ní. „Zabírá to? Bude to fungovat?“

Matka se od něj odvrátila.

Jestli zaklínačka do svého tance nedávala úplně všechno, ze tvarů, které vrhala na prostěradlo, to nebylo poznat. Rozhodně se nechovala, jako by je jen chtěla obrát o jejich mince. Každopádně se pohybovala s až zneklidňujícím nasazením a naprostou otevřeností, jako by se vůbec nestarala, co si o ní ostatní pomyslí – jako by tančila pro neviditelné diváky, pro magii, pro Boha. Dupala tak silně, až se chatrč otřásala, prostěradlo se vzdouvalo, jak se otáčela, vlnilo se pod dotyky prstů jejích natažených rukou, vlasy jí vlály kolem hlavy ve vzdálené nápodobě plamenů. Vířila a točila se, až hrozilo, že jejich křehký domov přestane držet pohromadě. Vůni okvětních lístků přehlušil pach jejího potu, a čím rychleji rotovala, tím víc její zaříkávání narušovaly hekové výdechy, ale nepřestávala.

Když už se zdálo, že je všechny pohřbí pod hromadou dřeva, železa a odpadu, chňapla náhle po prostěradlu a sevřela ho v ruce. Zastavila se, opřela volnou rukou o koleno, lapala po dechu a za ní ležel Nathanův otec, zsinálý, vyčerpaný a nehybný. Hrudník se mu nezvedal a to, že dýchá, se dalo poznat pouze podle proužků stínů, vrhaných žebry na pokožku mezi nimi.

„Je to na nic,“ řekla zaklínačka. „Červi ho dostali. Mají nad sebou ochrannou moc. Nedá se nic dělat.“

Nathanova matka u ní stála ještě dřív, než domluvila, ale zaklínačka jí byla víc než rovnocenným soupeřem. „Peníze nevracím!“ zaječela. Odstrčila Nathanovu matku a držela ji od sebe na délku paže. „Je mi líto. Peníze nevracím.“

Když odešla, Nathan znovu pověsil prostěradlo, zatímco matka se s nahrbenými zády, jako by vzduch byl příliš těžký a ramena neunesla váhu jejích paží, odplížila zpátky do postele. Zabořila obličej do polštáře.

„Neměj strach, mami.“ Nathan položil ruku na postel. Začala se k němu přisouvat. „Ještě nějaké peníze mám.“ Otevřel dlaň druhé ruky, ve které se zablýskaly zbylé měďáky.

Zastavila se, pak se posadila a upřela na něho pohled. „To není pravá měď, Nathane. Je to pokovená mosaz.“

Nathan zvedl minci a ucítil, jak se mu v očích hromadí slzy. V tichosti je spolkl.

„Na tom nezáleží. O peníze nejde. Jde o něj.“ Trhla palcem k závěsu. „Musí se sebrat. Stejně jako ty!“

„Nech ho na pokoji,“ odsekl Nathan. Kdyby byl silnější a umíněnější, vykřikl by to.

Matka ho vzala za ruku. „Kde jsi vůbec vzal ty peníze? Vyráběl jsi trefy ze živoucího bahna? Jiskřením?“

Nathan zahanbeně sklopil hlavu. Když zase vzhlédl, hrozila mu prstem.

„Copak nevíš, že se to nesmí?“ Měla v obličeji zvláštní výraz, něco mezi úšklebkem a úsměvem, ale otrávený a záštiplný. „Nikdo nesmí používat své schopnosti. Nikdo.“ Postavila se a otočila směrem k prostěradlu, oddělujícímu tuto část místnosti od jeho otce. „Víš, co přijde teď?“

Nathan zakroutil hlavou, ale nešlo o dotaz. Nemluvila na něho, ale na jeho otce.

Zpoza prostěradla přišla odpověď v podobě zasténání. Slova nebylo možné rozeznat, ale znělo to nesmírně smutně.

„Víš, že je to nutné. Když to neuděláš ty, pak musí on.“

Sténání zesílilo.

„Víš, že je čas,“ řekla matka. „Pošlu ho tam.“ Otočila se zpátky k Nathanovi. „Když to neudělá on, jinak to nepůjde. Mrzí mě to.“

„Já nechci, mamí.“

Našpulila rty a smetla si z čela uvolněný pramen vlasů. „Zamyslel ses někdy nad tím, proč jsi jedináček, Nathane?“

Zakroutil hlavou.

„Nebo proč jsme skončili tady?“

Znovu zakroutil hlavou.

Matka odvrátila pohled. Přišlo mu, jako by se zahleděla do minulosti nebo do budoucnosti, ale ať už tam viděla cokoli, působilo jí to bolest. „Svět je jako hra. Když proběhnou jisté tahy, jiné jsou nevyhnutelné. Tvůj otec... odmítá zahrát svůj nejlepší tah, takže já teď musím zahrát horší. Některým věcem se nelze vyhnout, Nathane.“

Nathan netušil, co tím myslí, ale otec sténal tak hlasitě, že mu to nahánělo strach. Matka se postavila na nohy.

„Přece mi věříš, ne?“

Věřil jí.

„Všechno, co dělám, je pro tvoje dobro. Chápeš to?“

Chápal to.

„Zítرا půjdeš k Pánovi.“

Otec vykřikl: zvuk to byl tak ztrápený a úzkostný, že zněl jako sama smrt.

Když měla matka pánskou návštěvu, Nathan se hleděl vytratit. Někdy chodíval k Mořské zdi. Posadil se a přejížděl očima po řadách cihel až k vrcholu, sledoval spáru malty jako pěšinku bludištěm. Představoval si, jak ji vyškrabává nehty, připravuje si stupy a šplhá po nich nahoru. Kdyby se o to pokusil, seznal by, že to nedokáže – nepoddajný materiál byl tvrdší než jeho maso –, a k čemu by to vlastně bylo?

Vlny vytvářely jeden rytmus – pomalý a pravidelný –, ale ohniváci se starali o další – rychlý a nahodilý – a Nathan tento zvuk nechával přehlušit všechny ostatní, včetně těch, které si představoval ve své mysli, když bylo ticho. Místo pánských návštěv tak naslouchal bití mořských vln a nekonečným pokusům Paní všechny je pozabíjet.

Dnes večer se opřel zády o Zeď, zaklonil hlavu a třel temenem o drsné cihly. Zataženou oblohu ozařovaly záblesky, každá exploze vytahovala kontury mraků nad ním a proměňovala to, co se jinak zdálo být ploché, v krajinu invertních kopců a údolí.

Ohniváci se většinou drželi vně Zdi; Paní jim přikázala, aby se obětovali a tím Zeď oslabili. Pokud se některý dostal do Mordie, pak to bylo omylem. Zaklínačka tvrdila, že když někoho usmrtí ohnivák, je to boží trest, ale Nathan v žádné bohy nevěřil.

Ohniváky ale viděl, a jeden z nich viděl jeho. Když jednou seděl u Zdi a díval se vzhůru jako teď, jeden se usadil na vrcholu Zdi a civěl na něj. Nathan se mu zahleděl do očí. Tvor otevřel dlouhý, špičatý zobák, zamrkal černýma očima, obrostlýma šarlatovými pírky, a zavřískal.

Nathan ho proklel, stejně jako Paní, která ho vytvořila, ale tvor mu neublížil. Vznosl se vysokým obloukem do vzduchu a vracel se zpátky ke Zdi. O vteřinu později Nathan ucítil, jak explodoval o cihly, uslyšel výbuch a spatřil rudé světlo, provázející ptačí smrt.

Dnes večer ale na Zdi žádní ohniváci nehřadovali, a Nathanovi tak nezbylo nic jiného než přemýšlet o matčině příkazu. Bude muset jít k Pánovi.

IV

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA Nathan opustil domov s vyzváněním zvonku. Pršelo a nikdo ho nevyprovodil. Ohniváci bušili do Mořské zdi, až se otřásala, a živoucí bahno se mu načervenale třpytilo mezi špičkami bot. Mrtvoživot se kroutil a zvonek vyzváněl.

Poskok byl na hranici Stájí, stál s dýmku v ústech a zvonkem v ruce u svého povozu s koňmi. Byl shrbený a mohutný jako usychající dub, a zrovna tak účastný. Volnou rukou přidržoval dvířka klece.

Nathan zaváhal. Dešťová voda mu stékala po čele a tvářích, smáčela mu rty a při vydechování z nich odletovala, jako by plival. Zůstal zticha a ani se nepohnul.

„Deme, mladej, jestli chceš jet,“ zamručel hrdelně Poskok. „Poslední zvonění.“ Jeho slova těžkla tabákovým dehtem. Odhodil zvonek do zadní části povozu, vyndal si z úst dýmku a vyfoukl k nebi našedlý kouř. „Koně už chtěj z tohodle pekla pryč... kvůli bahňácký špíně, jako jsi ty, jim nebudu bránit.“ Poskok se pustil dvířek, otočil se, mlaskl jazykem a koně vykročili vpřed.

Nathan se rozeběhl za povozem, i když přitom musel zatnout pěsti, jak ho bolely puchýře. „Počkat!“

Poskok se k němu otočil. Dýmku opět svíral v zubech a rozpřáhl náruč. „Rád by ses setkal s Pánem, co?“

Nathan se na místě zastavil. Poskok se usmíval jako lišák nad hnízdem králíčích mláďat. Nathan se málem rozeběhl domů, zpátky za matkou. A za tátou. Ale jen málem. „Ano, pane,“ odpověděl. „Chtěl bych za Pánem.“

Poskok se žhnoucí dýmku popořel dopředu. „Tak do klece, kluku, uvidíme, jestli se to nedá vykuryrovat.“

Klec byla plná dalších chlapců; v tichosti Nathana pozorovali. Byla to zvláštní skupinka – někteří zrození z matčina lůna, jiní evidentní trefy. Nikdo se ani nehnul, aby mu udělal místo na jedné z lavic, tak se posadil ke dvířkům klece a opřel se o ně zády. Jeden z chlapců nadzvedl kšilt své čepice a zamžoural ze stínu zdravým okem. Místo druhého měl černý

důlek. Byl to Gam Halliday.

„Kohopak to tu máme?“ pronesl Gam nedávno zmutovaným hlasem, skřípajícím jako brouk v krabíčce od zápalek. „Neni to mladej Natty Treeves?“

Povoz se otrásl, kola se začala točit a Poskok zapráskal otěžemi.

„Co tu děláš, Game?“ zeptal se Nathan a zatahal se za límec, upnutý ke krku. „To nevíš, že Pán má rád jenom hezouny?“

Gam se usmál, přičemž odhalil poslední bílý zub, osamocený a křivý jako neudržovaný náhrobní kámen. „Lidi maj různý choutky, co?“ pronesl. „Kromě toho, myslíš, že Pán stojí o takový vychrtlíky, jako seš ty?“ Šťouchl do svého souseda, zavalitého chlapce, kterého Nathan ještě nikdy neviděl. Tlustoch přikývl, zazubil se a strčil si do pusy kus čehosi žlutého a lesklého. Něco poznamenal, ale přehlušily to zvuky žvýkání.

Nathan si vsunul ruku pod košili. Když si zatlačil na břicho, skoro mu v něm přestalo kručet. „Je mi fuk, co se Pánovi líbí,“ řekl. „Stejně u něj nechci bejt.“

Gam rozvážně přikývl a sevřel rty. „Pravdu díš...“ zabručel, „kdo by taky každěj den toužil po kusu chleba? Komu by se líbila suchá postel? Kdo by chtěl každěj tejdě posílat domů šilink? Rozhodně ne Nathan, náš mladej aristokrat.“

„Ať si svůj chleba a postel někam strčí, i svoje peníze.“ Nathan se odvrátil, zahleděl se do ubíhající chudinské čtvrti a usilovně se snažil starat sám o sebe.

Gam ale ještě neskončil. „Fajn... a co tvuj táta? To už nepotřebuje žádný léky? Protože venku ho moc často nevidám.“

Na šňůrách natažených přes ulici visely zplihlé košile, přikolíčkované za ramena, a z jejich rukávů odkapávala voda do rozvodněných stok, zahuštěných pouličním odpadem. Všechno dostatečně suché, aby to hořelo, se na jakémkoli volném místě naskládalo na hromadu a zapálilo, aby se zajistila trocha tepla a zlikvidovaly věci, které by jinak zapáchaly. Odpadky, fekálie, mrtvolky – to vše stravovaly plameny. Tam, kde oheň dohořel dřív, než ho stačil uhasit déšť, po sobě zanechával kola popela, a kde ne, zůstávaly pahorky hmoty, postupně zaplavované živoucím bahnem... s nepředvídatelnými následky.

„V kořálně už se jím po něm stejská,“ pokračoval Gam. „Nebyl to žádněj šetřilek.“

Občasní pouliční prodejci rozkládali své zboží pod stříškami z prorezlého vlnitého plechu – knoflíky, tkaničky, peří ohniváků a jiné drobnosti z Obchodní čtvrti, které se daly snadno ukrást, ale nemělo smysl nosit je překupníkovi. Zpod kol Poskokova povozu odstříkovalo bláto.

„Takže už ty plicní červy nemá, jo?“

Chatrče neměly skleněná okna, jen zavřené okenice, a ve škvírách mezi prkny a v dírách po sucích se mihotalo světlo svíček. Když už se otevřely dveře, vycházely jimi ven jen odpadky a splašky, chrstnuté na ulici, aby je smyl déšť. Chudinská čtvrť se táhla směrem na jih a ze severu na ni shlíželo mírně vyvýšené město.

„Nebo prostě natáhnul bačkory?“

Nathan se prudce otočil a napřáhl pěst. „Nech toho!“

Ostatní chlapci se stáhli ke stěnám klece, až to skoro vypadalo, že tam Nathan s Gamem jsou sami. Gam se usmál. „Akorát, jestli to zatáhnul,“ pokračoval Gam, „se divím, že jsem se o tom nedoslech. Snad ho máma neprodala na pirohy? Asi ne... hádám, že byl samá

chrupavka.“

Nathan po Gamovi skočil a mlátil ho všude, kam dosáhl.

Gam se nechal, pak sáhl dolů, sevřel a začal kroutit, dokud Nathan bolestí nepřestal dýchat.

S otevřenými ústy a bez dechu padl na kolena.

„Klasickej Natty, furt stejnej. Nemám pravdu? Kdy už se konečně naučíš rozumět srandě, kámo?“

Nathan zavřel oči a vymrštil se hlavou napřed. Jiný chlapec už by možná ucítil, jak mu Nathanovo temeno přeráží nos, ale Gam byl velice rychlý. Vyskočil ze svého místa a udělal úkrok stranou, připravený kopnout Nathana do zad a poslat ho k zemi.

„Nehoupejte s tou klecí, vy malý krysy!“ vyštěkl Poskok. „Klidně vás přetáhnu bičem, Pán NePán. Zmaluju vás jak vobraz. Sedět a mlčet! Páč jestli si pro vás budu muset dojít, nebude vám to ku prospěchu. Žádnýmu z vás.“

Nikdo se ani nepohnul, dokud se Poskok nezačal dívat zase dopředu.

„Koukej poslechnout Poskoka a chovej se slušně,“ řekl Gam s úsměvem a posadil se.

Nathan vklouzl zpátky na svoje místo a díval se kamkoli jinam než na Gama.

Povoz teď přijížděl do Přístavu, výmoly ustoupily dlažebním kostkám. Metaři se silnými pažemi a propocenými čapkami vymetali živoucí bahno do stok nebo do moře. Červené plachty obchodních lodí, čekajících, až přístavní garda otevře bránu v Mořské zdi, se vlnily a nadouvaly ve větru. Kam měly namířeno, byla otázka, kterou si Nathan odjakživa lámal hlavu. Co jiného mohlo být za Zdí než vlny, vítr a ohniváci? Určitě se neplavily do Malarkoi?

Do ticha zazníval zvuk něčího pláče. V kleci jich bylo patnáct, sedm sedělo proti sedmi a jeden na podlaze. Ani jeden neměl čistý obličej. Smutek přemohl jednoho z těch menších.

Nathan ho znal. Byla to trefa, zrozená přímo ze živoucího bahna v zadní části nevěstince. Madam ho krmila zbytky jídla, a teď vyřizoval pochůzky a doručoval vzorky kůže dámám, které na okraji města provozovaly obchody s rukavicemi, kam chodily nakupovat manželky obchodníků. Ten kluk byl měkkota. Pořád cucal kousky cukru, které získával tak, že před zákazníky nasazoval plačtivý výraz. Když si ho všimly, slitovaly se a daly mu cukr, a teď plakal, protože ho to oslabilo.

„Přestaň fňukat!“ vypěnil Gam. „Přitáhneš sem Poskoka.“

Chlapec se kousl do rtu, ale tím se to jen zhoršilo. „Nemůžu přestat,“ naříkal. „Chci se vrátit.“

„No, tak to bys měl přestat brečet,“ řekl Gam, nahnul se ke chlapci, který seděl naproti němu, a upravil mu vlasy. „Protože Pán má kluky, co brečej, moc rád. Dojí je, abys rozuměl. Jako kozy. Má na to vzadu chlívěk. Pak ty klučičí slzy používá na lektvary a tak. No nemám pravdu, kluci? To ví každéj. Musíš ty slzy spolknout, než si jich všimne. Čerstvý slzy, oškrábaný z tváříček malýho chlapečka, má Pán ze všeho nejradši. Smutek jim dodává moc, a přesně po moci Pán jde. Jestli tě zahlídne brečet, rozesmutní tě tak, že už nikdy nepřestaneš, a jednoho dne tě najdou zmuchlanýho v koutě jeho dojícího chlívku, vysušenýho jako křížalu, jako vdoviny rty, jako starou hadí kůži. Když dovnitř foukne vítr, odnese tě na Skleněnou cestu, kde se rozpadneš na kousky pod kolama Pánova černýho kočáru.“

Chlapcovy vlhké oči byly teď doširoka otevřené a třásl se.

„Už se to stalo,“ řekl chlapec s oholenou hlavou, přičemž si zakrýval úsměv rukávem.

„Přesně tak,“ přitakal Gam. „Solomon Peel... tak se ten kluk jmenoval. Asi tak ve tvém věku. Stejná vejška. Vlastně jako by ti vypad ze zadku. Už je to ňáká doba. Skončil suchej jak vykrvená kost. A pochopitelně byl mrtvej. Rozemletej na prach a rozfoukanej větrem. Když nastražíš uši, uslyšíš ze záhrobí jeho pláč, protože ho využili kvůli magii a přešel do nehmotný roviny světa. No nemám pravdu, kluci?“

Chlapce to rozplakalo ještě víc.

„Někdo si nenechá pomoci,“ poznamenal Gam. „Copak neslyšel, co jsem zrovna říkal?“

„Nech ho na pokoji, Game.“

„Nebo co, mladej Treevesi? Ulechtáš mě k smrti?“

Nathan už nic neřekl, ale Gam také ne. Místo toho si Nathana prohlížel od hlavy k patě.

Svištění Poskokova biče a rachot železem pobitých kol na dlažbě vytvářely pomalý, ale stabilní rytmus. Gam znovu otevřel ústa až potom, co Nathana dopodrobna prostudoval, a povoz se začal vzdalovat od moře.

„Přemejšlel jsi o mojí nabídce?“

„Ne,“ odpověděl Nathan.

„Nepřemejšlel o ní? Nebo přemejšlel a odpověď zní ne?“

„Ano.“

Gam zamračeně uvažoval o odpovědi a pak to vzdal. „No, tvoje chyba. Jestli nemáš rád peníze, pak pro tebe nejspíš nemůžu nic udělat.“

„Dokážu si vydělat i bez tebe.“

„Jak, lovením tref v Manéži? To nemá budoucnost, i když umíš najít končetiňátko na povel.“

Nathan Gama probodl pohledem. „Jak ses o tom dozvěděl?“

Gam sražil čelo. „Mám svý zdroje; vlastně ty samý, co mi nahlásily, že dneska budeš tady. A koželuh pije jako duha. Po půllitru kořalky neudrží jazyk za zuby. V chudinský čtvrti je těžký udržet tajemství, to bys měl vědět. Ale o to nejde; je to jednoduchý – když něčím zaplavíš trh, cena jde dolů. Brzy budeš celý dny trčet v blátě, lovit trefy za pár šupů a celá čtvrť bude chodit v kůži – nemá to budoucnost.“

Nathan vzdychl. „Odpověď pořád zní ne.“

„Nemusíš se přidávat k mé partě, mně je to šumák.“

Ostatní chlapi ke konci jejich rozhovoru nastražili uši.

„Já se k tvé partě přidám!“ hlásili se. „Já taky! A já!“

Gam je odbyl máchnutím ruky. „Nenechte se vysmát. Proč bych měl mít zájem o někoho, jako jste vy? Takovou bandu vychrtlíků svět neviděl. Plus jednoho špekouna.“

Špekoun spolkl sousto, aby se mohl ohradit. „A proč bys měl chtít jeho?“ zeptal se a vtáhl vzduch mezi zuby. „Má snad něco, co já nemám?“

Gam mrkl na Nathana a ten zavrtěl hlavou.

„Opovaž se!“ zasyčel Nathan.

„Mám?“ zamyslel se a rozhodil rukama jako zloděj chleba před soudcem. Pak jakoby lusknutím prstů změnil výraz, vrhl pohled zpod obočí, zdravé oko se mu zúžilo do štěrbin a rty se stáhly v náznaku úsměvu. „Ale vlastně... proč by ne? Tady mladej Treeves umí takovej

řígl, že jo?“

„Sklapni, Game!“

„Šikovnej říglík, co se naučil od taťky.“

„Game!“

„Hele, Natty, kdyby ses přidal k mý malý společnosti, měl bych důvod zachovat tvý tajemství, jako bys byl můj brácha. Ale proč bych to dělal, když nejseš s náma? A znám pár kšeftařů s klukama, co by o takovou informaci stáli.“

„Ty bys mě prodal?“

Gam si odplivl na podlahu, přičemž potřásl špekounovy boty. „Samo že ne. Ale za ostatní mluvit nemůžu, hlavně ne za holky. Ty maj koneckonců víc co ztratit, jestli mi rozumíš?“

Chlapec s oholenou hlavou přitakával, ale Nathan si ho nevsímal. „Já se k tvý partě nepřidám.“

„Ne? A jak se má máma, Natty? Furt přijímá pánský návštěvy? Hele, jak začal skřípat zubama! Já ji nekritizuju, nemůže za to. Musí si nějak vydělat na živobytí, když tvůj fotřík není ve formě. Asi by to nepřiznala, ale určitě je vděčná za každou pozornost. Nemám pravdu, Natty? Vidíš tu zatnutou čelist, Špeku? Jako když se zvedá poklice na pánvi s ragú – čím víc dřeva přiložíš na oheň, tím víc to rachotí. Jak to řešíš, Natty? Zdejchneš se, když někdo zaklepe na dveře? To je rozumný. Není nutný si v tom máchat nos. Nebejt hajzlů jako já, mohl bys předstírat, že se to neděje. Škoda.“

„Varuju tě, Game...“

„Ale je to furt štabajzna. Až zmáknou příští džob, třeba na ni zaťukám. Hele! Vidíte to?“

Viděli: do tmy vystřelila modrá jiskra. „Co to bylo?“

„Nic, vy mrňaví vlezlí fujtajblové. Nic neviděli, co myslíš, Natty?“ Gam začal šeptat, jako by ho ostatní neslyšeli. „Je to naše tajemství, Nate. Jen bych tě rád přesvědčil, aby ses k nám přidal. Kluk jako ty by se nám hodil.“

Nathan potlačoval *svrbění*, jak nejlépe dovedl. „Proč se staráš?“ zeptal se. „Než se rozední, budeš pracovat pro Pána.“

„Neřekl bych. Při posledních dvou příležitostech si mě nevybral. A nevybere si ani tebe. Na ulici se povídá, že nemá rád konkurenty. Takže se budeš muset přidat k mojí partě – jsme jediný hráči ve městě. Beztak by nebylo špatný, aby sis rozšířil obzory. Ještě nikdy jsi nebyl mimo chudinskou čtvrť, že ne? Víš, svět není jen dešť a mrtvoživot.“ Gam se zase opřel, olízl si zuby a zvedl obočí. Zkřížil ruce a natáhl si nohy, přičemž nakopl naproti sedícího chlapce do holeně.

Nathan se zhluboka nadechl a pak se odvrátil.

Špekoun se vymanil ze sevření sousedů a vyskočil do uličky uprostřed klece. Prsty si ulízl vlasy dozadu a kývl na dva hubené chlapce. Ti se k němu naklonili a něco si šuškali, přičemž svírali pěsti. Pak se jako smečka přesunuli k Nathanovi.

„Nazdárek,“ řekl špekoun.

Nathan se podíval na Gama, ale ten si stáhl kšilt do obličeje a předstíral spánek. Nathan upřel pohled na svoje nohy. Žádné *svrbění*. Žádné škrábání.

Oba hubeňouři stáli špekounovi po boku.

„Já jsem Kukačka,“ představil se špekoun. „A tohle jsou mí bráchové, Ebon a Eboj.“ Usmál